

175
Georg Brandes.

Eg flettar deg ein minnekrans
av visna lauv,
og ynskjer at ditt namn, din glans
kverv bort som skrauv.

Du eingong var eit Herrens barn
med mange pund.
Men likevel i Satans garn
di lengste stynd.

Du bytte bort din barnerang
og rettferdsskrud -!
Du hanna i Dalilas fang,
og gløynde Gud.

Frå Faderfamn og barnetru
du reiv deg laus.
Og brende byrg den siste bru
-du harde haus -.

Vart vernepliktig korporal
i myrkheims her,
med Vantru som din general
og so Voltær.

På tunga og på pennespiss
fekk Satan rom.
Ditt hjarta vart so kaldt som is,
og sjæli tom.

Du sådde tvil og vantru inn
i mang ei sjæl.
Dei åt av bestematen din,
og svalt i hel.

Du vingla bort di dyre sjæl
i tøv og tull.
Men "stor" du vart, og likevel
so lik ein null.

Du arme mann med kløyvde skjold:
Kvar vart du av ?
Jau, munnen din er full av mold
i gløynde grav - .

Johs. M. L. Hydland.